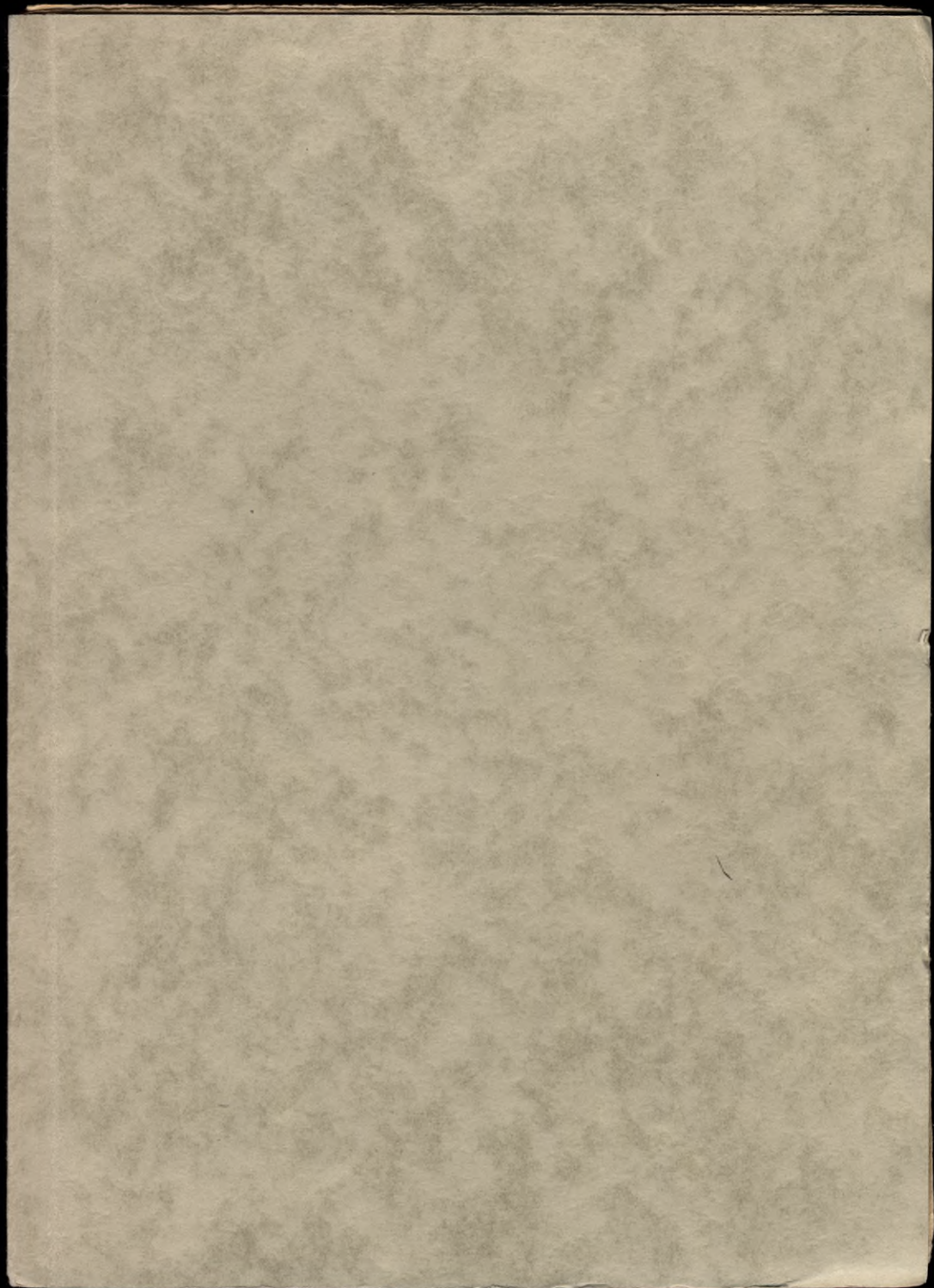
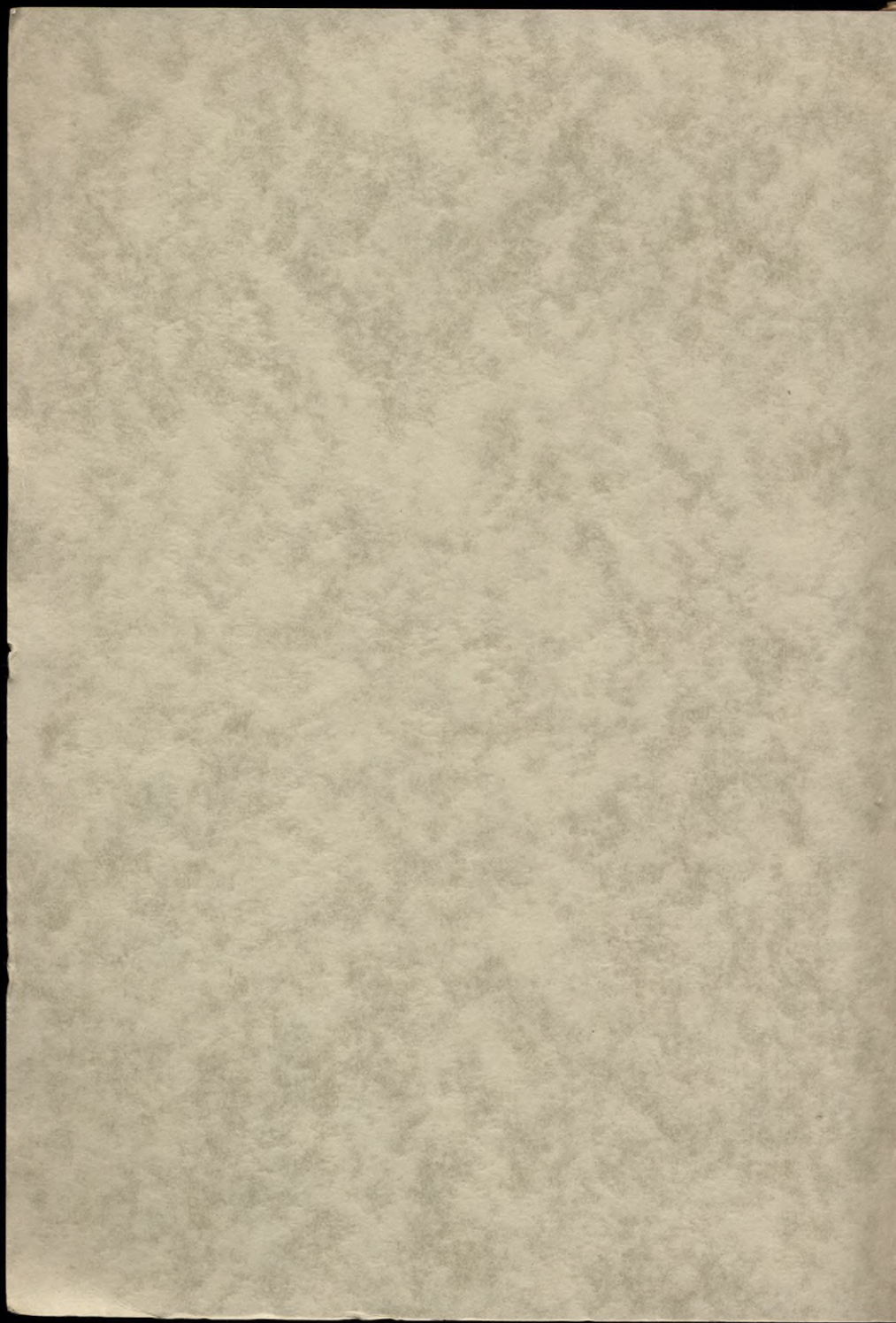

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Pris 1:50.
v.

lg

En Hushållerskas Poesi

Av

Karin Anderson

Pris 1: 50

So. ³⁹/₁₉₅₄.

Hlg.

EN HUSHÅLLERSKAS
POESI

AV

KARIN ANDERSON

MALMÖ
TRYCKRI: A. B. FRAMTIDEN
1909

MIN FÖRSTA DIKT

Sent en afton vandrade jag till lunden.
Månen glänste uppå himlarunden,
tusen stjärnor tindrade på pällen —
allt var ljust och härligt uti kvällen.

I trädens kronor hördes vindens stilla susning.
Allting ville skänka örat tjusning.
Men i hjärtat var det dyster natt:
tanken var hos hjärtats högsta skatt.

Vännen vilade i söderns varma länder.
Minnet ilade till insjöns sköna stränder.
Att längta, drömma, hoppas mänskohjärtat kan,
men aldrig glömma den, som hjärtats första
kärlek vann.

MIN ANDRA DIKT

Vad är som skogen och dess blommor små?
Vilken poesi att dit om morgonen få gå!
Där sjunger fågeln fri och glad sin sång;
så glad som han är ej en prins en gång.
Och själv man blir en annan där,
som håller Gud och mänskan kär.

Den sköna, friska doft, som vinden ifrån tallen
 med sig bär,
 förnöjsamhet och enkelt liv den sinnet lär.
 Här önskar man en hydda blott.
 Himlen, skogen, bäcken bli värda mer än glans
 och slott.
 Här fritt man andas får med liv och lust,
 arbetet går med glädje förutan suck och pust.

I skogen minns man blott, att varje dag sin egen
 omsorg bär.

Lättjan har ej hemvist där.

Men makan vet till vem hon hör

och är för honom det hon bör;

om han är vacker eller ful, det är för henne samma sak.

»Han är min; jag bor under hans tak.»

LÄRKAN

Sjung, lilla dansande lärka!
 Sjung, så att mänskan kan märka
 den glädje, som bor hos dig inne!
 Sjung! Du kan muntra mitt sinne.
 Hoppa från pinne till pinne,
 hänförd av eld, som bor i dig inne!

Flyg in i skaldernas rike,
 själv för att bli deras like.
 Klarare syn uppå tingen,
 fri är du, rädes för ingen.
 Flyg emot himlen den höga!
 Vidga, ja vidga ditt öga!

Rikare blir då ditt hjärta,
 djupare kanske din smärta,

x) Detta slutar på vackert, ant
 man önskar det ej ha varit på
 dikten om dessa två.

större din kärlek till livet,
 när själv du har tagit och givet.
 Bäst är att vaka och sträva
 och kraft i sitt liv inväva.

Så, käraste, käraste lärka,
 sjung, så att mänskorna märka,
 du äger den härliga gåva
 jag här velat prisa och lova.
 Sjung för din lilla slavinna!
 Sjung, så blir du min gudinna!

MIN STORE VÄN

Tack att du kom, min gode vän!
 Nu, när du reser bort igen
 den tomhet bliver stor,
 som djupt hos mig i hjärtat bor.

Här fann du mig. Jag fann dig ej.
 Du var för stor för mig? Ånej,
 jag var för ringa för att gå den stig,
 där det var möjligt finna dig.

Du blev min vän. Jag vet det väl.
 Vi hade kanske syskonsjäl.
 Du var en man och jag en kvinna,
 du stred och vann, där jag ej kunde vinna.

Ett hjärtats tack! Du kom med ljus
 och glädje till mitt mörka hus.
 Så kom med glädje dit igen;
 du är och blir min store vän.

MITT TVIVEL

Nu har mitt tvivel funnit svar.
Jag vet nu, vem jag älskat har:
en man, som fann sin lycka i
av alla kvinnor älskad bli.

Hans ögon stråla ljuvligt nu;
han slipper bördan av en fru
och tror att jag för billigt pris
blir hans uppå hans eget vis.

Kanhända att hans ögonpar
sin vackra glans av kärlek har;
men det är ändå sant och visst,
att större bliver då hans brist.

Och feghet då i hjärtat bor
— den är ej liten utan stor —
han funnit nu en annan vän,
som ger sig själv och får igen.

Men snart han ana skall min list
— det lovar jag så sant och visst —
jag skall nog hitta på ett vis
att giva honom tack och pris.

Jag önskar icke längre nu
att bli hans käraste och fru.
En kalk jag tog och tömde den
och kände se'n hans själ igen.

VRÅN

En förgylld vrå på min himmel
 stilla den låg där, gömd från allt vimmel.
 Vrån var förgylld med skönhetsens guld
 och hade mellan träden sitt hägn och sitt huld.
 Den gick i lilas, den gick i blått,
 såvitt jag färgerna rätt förstått.

Kväll efter kväll jag såg till min vrå,
 tänkte: »hur skall jag din skönhet förstå?»
 Kantad på sidorna tre med grönt,
 överst den var utav stjärnor krönt.
 Vad gömde den på, om ej skön poesi,
 vad saknade den, om ej split och kiv?

Har din själ varit gnagd utav livsledans kval,
 har det som du trott vara kärna blott varit skal?
 Har Satan och Gud spelat bräde om din själ
 och du själv varit tvivlets trognaste träl?
 Har du varit utom dig själv och ej inne i någon ann',
 då förstår du vad jag kände när vrån jag fann.

Den räddade åt mig mitt eget liv,
 melodiskt viskande: »lev och giv»,
 tjusande, sövande själen till ro och liv;
 muntrade tanken, manande, sägande: »hoppfull bliv!»
 Den lärde mig tro, att det fanns en kraft,
 som mänskan ej någonsin haft.

Vem målar oss väl ett landskap på duk,
 som gör själen av längtan så nedstämd och sjuk?
 I tanken jag såg vad skönast jag sett,
 naturens förtrollning, hänförande fritt.
 Men livets egen gudomliga bok
 är dunkel, och mänskan blir ej på den klok.

MÅNEN

Ack, om du ville lysa i kväll för mig och andra!
 Säg, vill du ej stilla fram på den klara himlen vandra?
 Nu hör jag blott hur regnet strömmar ned.
 Vår Gud, säg, är i kväll han mycket vred?
 Vill han barnamunnar icke mätta,
 och med sin starka hand här ställa allt tillrätta?

Om du, lilla måne, med ditt bleka gull
 ville lysa i kväll för sädens skull.
 Om du vandrade fram på den klara himlen i natt,
 i morgon log solen från fästet så glatt;
 den tänder hoppet, den livar vår håg
 när vänligt den leker med blommor och våg.

Skall barnet bli straffat för kvinnans skuld,
 kvinnan, som blott vill ha glans och guld,
 hon, som ej visar en gnista av tro
 men slösar sin lycka och skövlar sitt bo?
 Finfina kläder det vill hon alltid ha,
 men är hon arm till själen så är det lika bra.

Hon troget och enkelt bör sköta sitt hus,
 med ordning och trevnad vara makens lycka och ljus,
 hon klasshat och tvivel bör bädda till ro
 och icke dem vattna och låta dem gro.
 Arbetarn har kraft, han har makt som är stor,
 men lyckan ej ensamt på makten beror.

Hos arbetet endast väl lyckan bor.
 Den kvinnan behöver ej smink eller flor,
 som vänlig och trogen från början till slut
 hos maken med arbete, glädje och tro håller ut.
 Hon kan ej förakta, nej, aktning hon lär,
 och det är att tvinga en man till att hålla sig kär.

Så böj dina knän för det skapande bud,
 och lär dig att älska och vörda den Gud,
 som bjuder dig vara och vilja ett helt.
 Så famla ej längre med själen delt
 mellan vantrons präster och dina barn!
 Ser du ej, de förgås uti nödens garn!

I samma stund som du strör rosor och ljus
 i fantasiens vilda glädjehus,
 när du som barnens framtidsvän får ståta där,
 kanhända dödens ängel är ditt hem helt när
 och tar den med sig, som du byggde luftslott för,
 som falla sönder, när verklighet dem rör.

Kom, kvinna och man, ståta med verklighets prakt
 och visa för de rika att du är ock en makt,
 som tvingar till aktning, där de lärt förakt!
 I trevnad, renhet, omsorg i hemmet se din kraft.
 Gör trevnad utav litet, det är en kostbar ting,
 som skänker ständig lycka åt er och barnens ring.

SKOGSVIKEN

Jag vet en liten vänlig vik
 i månens sken på drömmar rik.
 Lugnt ligger den bak skogen där
 och hjärtat håller den så kär.

Den frid har talat till min själ.
 Frid, vad är det väl? —
 Jag länge trott, att detta ord
 begravet låg inunder jord.

Men nyss jag hört det av viken här,
 och därför är mig viken kär.
 Jag kom med ofrid i mitt bröst,
 men viken skänkte lugn och tröst.

Vägen smeksamt mot stranden slog,
viskade sakta: »Ser du vår skog?»
Vinden lekte med bladen på träden.
Skogen stod skön, praktfull och grön.

Susande sakta av djup harmoni
den var ifrån tvedräkt och ondska fri.
Länge jag stod där stilla och tyst.
Då viskade viken: »Säg har du din ovän
förlåtit och kysst?»

Eller har du hatet på djupet gömt
och inför det hatet din kärlek glömt?
»Ja», var mitt tysta, mitt matta svar,
»jag gömmer hatet på djupet kvar.»

Då kom det åter en vänlig vind,
som smög sig kring min bleka kind,
viskande frid uti min själ.
Frid var det väl!

KALLE OCH BRITA

Kalle gick och vänta
på sin lilla jänta.
Kalle gick och titta
efter lilla Brita.

Se, där kom hon ju på vägen!
Kalle han stod helt förlägen.
Brita trippade så nätt;
hatten den satt inte rätt.

Nu fick Kalle Brita se:
»Hatten sitter ju på sne'.»
Brita blev så röd om kind,
flydde som en jagad hind.

Men Kalle bad sin lilla jänta
vara snäll stå still och vänta.
»Jag skall sätta hatten rätt
på ett fint och vackert sätt.»

Så sa' Kalle tog sin lilla jänta vackert uti famn,
och Brita fick ett nytt och vackert dockenamn.
Men vem var då Kalles lilla jänta?
Det vet inte jag. Du får på svaret vänta.

Ett jag vet, att hjärtat det var gott,
att Brita blev för Kalle allt, båd' stort och smått,
hans lilla nätta, söta fru,
hans hustru, det förstår du ju.

Hans hjälp hon var båd' först och sist,
och var i hjälpen någon brist,
då blev vår Brita helt förlägen
och tänkte på sin hatt på vägen.

Men Kalle hjälpte Brita rätt
uppå ett fint och vackert sätt.
Åter fick hon nya namn
i soffans hörn, i Kalles famn.

MIN LILLA MOR

Tack att du kom, min lilla mor!
Du gör det varmt i hjärtat, där du bor.
Du lärde mig vad kärlek var,
jag såg det i ditt ögonpar.
Som blomman, när den spirar opp,
de skänka värme, ljus och hopp.
Jag säger så, jag menar så
om dina kära ögon blå.

Din ankomst ökar barnens ögons glans.
 Vad vore de, om du ej fanns,
 om ej ditt öga finge stråla så
 och spegla himlen ljus och blå!
 En gång jag märkte tårar stå
 uti ditt milda ögas vrå.
 Vad finnes väl som liknas kan
 vid tåren som i barnsligt öga brann!

Ej barnen känna ve och väl;
 de hava renhet i sin själ.
 När solsken låg i deras blick
 en vacker syn jag skåda fick,
 och jag förstod att dessa ögonpar
 sin vackra glans av kärlek bar.
 Den lilla handen räcks åt mor och far
 och blicken blir som himlens stjärna klar.

Och vill du ha ett glädjerus
 uti ditt eget hem och hus,
 så kom till det som barnens vän.
 De känna se'n sin mor och far igen.
 I livets virrvarr, livets strid,
 du har ett ljus för all din tid,
 och du förstår, att barnens ögonpar
 sin vackra glans av kärlek har.

MITT EGET JAG

Vem kan följa tankeströmmen
 bort från verkligheten in i drömmen,
 uti känslans energi och allt, som kan upplevas,
 och i allt, som in kan vävas uti livets sceneri,
 livets många växlingstider
 och dess alla viljestrider?

Granskas allt och kritiseras, vem och vilket kan bestå?
 Allt och allting kan formeras och av tanken undergå
 helt och hållet en förändring,
 som kan giva livet bitter vändning.
 Det som om vår nästa säges
 sällan uppå guldväg väges.

Kasta över allt ett skimmer utav ljus och rosenfärg,
 samla alla goda tankar samman till ett enda berg!
 Bäst det går att samla delat,
 men då är ju allt förfelat,
 om vid domslut mellan vänner
 dom avkunnas först se'n varje sak man känner.

Energiens, poesiens och geniets andar, envar vankar,
 alla nattens mörka tankar
 av humorens och av ironiens andeslag,
 allt och alla är på bottnen blott ett pris för eget jag,
 detta jag som re'n sig fram arbetar
 när som barn man efter modersmjölken letar.

Detta jag ger kraft att sträva,
 tvingar människan för intet rättvist bäva.
 Bäst, när klätt i tankar sköna,
 det egna jaget skall sin man belöna.
 Ord, från hjärtat gångna, av en mänskovän
 läka månet sinne, eldar det igen.

EN KYSS

En kväll jag satt på sängens kant
 hos en mycket ung och glad drabant.
 »Säg mig, du gamla, unga mö,
 varmed skall jag dig väl förströ?
 En kyss, det vore kanske icke dumt?»
 Jag såg på gossen tyst och stumt.

Och se'n kom skrattet ljudligt fram.
 Men förnuftet satte strax en damm
 för sinnets dumma skum och brus,
 som gick igenom själens mærg och ljus.
 Jag satt på gossens sängkant,
 och det lär vara ytterst uppå dygdens brant.

Jag vet de gamle vise säga så,
 och fastän något dum jag kan det nog förstå.
 Gossen rodnade, såg tafatt ut,
 han undrade om min visit var slut.
 Men jag satt kvar på sängens kant
 och hade åter glömt att det var dygdens brant.

En gång, det var visst strax därpå,
 jag skulle ut med en väninna gå
 — gossen var då också med.
 Det skulle sägas något enligt sed,
 utan tanke, utan takt
 allt för väninnan strax blev sagt.

Min gosse i sin sjätte vår,
 blev röd långt upp till pannans hår.
 »Sprid ej skandal, din slamsa där!
 Skäms yppa det som vår hemlighet är!»
 Inom mig sade jag gossen tack
 och tänkte på skandal och flickans snack.

TEKLA

Detta lilla ord, framsagt av näpnaste barnamund,
 gjorde framsägerskan till min prinsessa samma stund.
 Tonvikten på »tek» var själsvåldigt kokett och söt,
 när läpparna öppnade sig kom två breda framtänder
 fram och skröt

*X/ Det är ovisst, om hon denna gång
 höll sig kvar på branten, men
 annans tydelig blev hon belärad på.*

över att stå beskyddade av en livvakt mindre, som
 sade: »Barn äro vi».
 Skrattet kom fram och lockade goda saker ur tanken
 så fri.

Ögat glänste av barnasinnets enkla och hjärtliga ro.
 Där kom ju Tekla. Hon hade hört sitt namn och
 kom på god tro.
 Prinsessan dansade fram på lätta, ystra ben
 lika kvickt och lätt som en fågel på gren.
 Den vita kjolen med spetsar och grant
 gjorde för vinden en lyftning förnämt elegant.

Alla, alla med sinne och håg mot prinsessan såg —
 hon var ju husets glada och koketta medlem —
 Ja, en »sessa» måste man ha, om det skall kallas
 ett hem,
 och ännu aldrig vår prinsessa önskat att ej vara född.
 Visst blev hon litet gnatig, när hon ej blev förströdd;
 men då tog man sig i akt och viste henne allt av
 grannlåt och prakt.

Vår »sessa» hon dansade och hoppade omkring,
 men hos Tekla slöt hon och prinsen alltid sin ring.
 När bruna strumpan ej var som sig bort:
 »Men Tekla, Tekla, kom då, kom fort!
 Lyft upp min strumpa! Se, den har glidit ner!»
 »Nu är den åter uppe. Seså. Och gråt ej mer.»

Då blev det en blick, som skvallrade om
 vårsol efter regnet på bladen, som kom
 i björkarnas kronor, i ekarnas topp
 för att liva vårt sinne och muntra vårt hopp
 och lära oss leva enkelt och rätt
 med barnafrojd i hjärtat på allra bästa sätt.

HEMMA

Där borta vid vägen i min faders hus
lyste det av kärleks ljus.
Hur gott det var i den syskonringen
glöms väl av ingen.

Jag var en liten flicka blott.
Ack, jag minns det alltför gott,
hur min fader mot mig log
och innerligt mig i famnen tog.

Och min moder då, var hon icke så?
Jo, hon log så gott åt min glada dans.
Jag var hennes barn, jag var även hans,
som hon höll så kär, som hon gav sin tro.

Nu att minnas blott mig en lycka är,
hur det fordom var uti hemmet där.
Hos min moder och far var jag bästa gäst,
och var dag var en högtidsfest.

SVALAN

(En saga på vers)

En månskenskväll på Hunnebergs topp
vy efter vy sig rullade opp.
Där nere i dalen allt högre opp
flög en svala, som ville nå livets topp.
Var vingen klippt eller var den för vek?
Att nå bergets topp var alls ingen lek.

Ständigt törnade svalan emot,
men hon flög åter till bergets fot.

Men det var ej Hunnebergs topp, som svalan ville
 hinna,
 ej heller ville hon bliva grevinna.
 Nej, svalan ville vara något för sig själv,
 hon ville bliva stor och flyga över livets älv.

Bäst som hon hunnit ett stycke ut
 kom en båt, på vilken hon vilat sig förut.
 Då började hon åter att längta efter ro,
 satte sig på kanten och svek sin tro.
 Var det av guld, som den båten sken,
 eller var den med såpvatten tvättad ren?

Svalan såg efter som aldrig förr,
 öppnade luckor och båtens dörr,
 steg in med ånger att ej ha gjort det förut;
 då kanske hon nu hade varit där toppen tog slut.
 Det var av slaskvatten båten sken,
 den var från guld så fri och ren.

Så blev hon kastad från båten ut.
 Själv sade hon då: »Min styrka är slut,
 jag kan ej flyga över livets älv.
 Finns det ett annat sätt att vara sig själv?»
 Nu valde svalan livets topp:
 »Jag vill försöka flyga dit opp,

vila på träden med gröna barr,
 sjunga för lärka och kvittra för star,
 dricka ur källan med det klara vatten,
 akta och vakta mig väl för den listiga katten,
 så skall jag väl hinna till sist dit opp.
 Kanhända gynnas min lycka och krönes mitt hopp.»

SJUNG!

Sjung för de svaga trälar,
 som hava dräpt sin själ!
 Sjung för de stora själar,
 som vilja folkens väl!
 Sjung, när ditt hjärta lider
 av vilda, djupa kval!
 Sjung, när din känsla strider
 mot andar utan tal!

Vad kan väl likna sänger,
 som gått ur hjärtats djup,
 och tolka denna ånger,
 som gör min själ så sjuk!
 Finns någon större smärta
 än att bli missförstådd
 utav den mänskas hjärta,
 man önskar efterträdd.

Jag kan det icke lida.
 Vik bort, I grymma kval!
 Hur skall jag mäkta strida?
 Men jag har intet val.
 För dem, som nämnt sig vänner
 jag hyser djupt förakt,
 av dem jag ingen känner
 med kärlek i sin makt,

fast nog ha alla ropat
 på detta vackra namn,
 men därmed ha de hopat
 blott över sig mer skam.
 Vad är det så att leva
 men vara utan liv?
 Mitt liv vill jag omväva
 med glädje, fritt från kiv.

Så finns väl den, som sjunger
 en härlig sång för mig,
 som en gång skalden sjungit,
 när han har levt för sig.
 Om rosen bjuder törnen
 så har den också doft,
 och livet, sett i grunden,
 är ej blott grus och stoft.

EN FLÄCK

Jag såg ett landskap, höljt av snö.
 Det var för skönt att smälta bort i tö.
 Men bäst jag där i skogen stod,
 jag varnade en fläck av blod.
 Den var så röd, den var så mörk.
 Och nära vid en vacker björk
 jag såg ej en fläck blott men tre.
 Vad hade här väl kunnat ske?
 Ett mord? Det kunde jag ej tro,
 men blodet störde dock min ro.

Helt stel av fasa stod jag där
 och trädens kämpehöga här
 stod klädd i vitt av härlig prakt.
 Vem hade denna fågring lagt
 på dem, och denna stolta skrud?
 De trodde sig väl stånda brud.
 Då rörde sig en skön gestalt.
 Ja, hon var skönare än allt.
 »Vem är väl du, som stör mig här?»
 Jag svarar henne blott: »Se blodet där!»

Då sjunker hon, den fagra mö,
 på knä uti den mjuka snö.
 »Det är mitt hjärteblod, jag givit här.
 Jag höll en enda man av hjärtat kär,

och visste väl han aldrig mig en tanke skänkt,
 men alltid uppå andra tänkt.
 Han hade valt en annan brud,
 när han på moderns bön gav mig ett bud.
 Det kostade mitt hjärta allt
 att svara på hans bön helt kallt.

Det gick en gång och det gick två,
 se'n kunde jag för frestelsen ej längre stå.
 Jag föll och tog en man, som ej var min,
 en man, som sade: Jag går min väg, gå du din!
 Nu känner du min sagas slut,
 men sprid den ej till andra ut!
 Det blod, du ser, gör själen god
 och jag har nu ett lejons mod.
 Jag är hans hustru, han min man;
 ger jag mig helt han vinnas kan.

SLOTTET JERIKO

Jag sjunga vill, och Jerikos mur skall falla,
 och vid dess fall skall folken min sång åkalla?
 Och sagans prins, skall han för mig sig te?
 Skall jag förklarad honom då få se?

Skall dalen brinna eller stå där kall?
 Lyfts silvertäcket väl utav trumpeters skall?
 Skall den måhända grönska, iklädd blomsterskrud,
 och tala mäktigt språk för sin mästare och Gud?

Jag såg den en gång, iklädd silverprakt.
 Det var en sällsam och högtidlig andaktsakt.
 Jag gjorde uti dalen då en rund
 och fritt fick fantasien spela ut en stund.

Där stod det, slottet Jeriko, så dystert kallt;
 årtusendena lärt det med förakt se ned på allt,
 som ej var guld i myntets form så rund —
 men dock betagen stod jag kvar en stund.

Jag såg på dalen och dess högtidsskrud
 och sände tyst en bön upp till min Gud,
 och till mig själv jag sade tyst och stilla:
 »Vem skingrar oss väl mörkrets dystra villa?»

Nu jag sjunga vill: »Skall Jerikos murar falla?
 Skall min sagoprins komma att min sång åkalla?»
 Då gick en susning genom dalen hän,
 och jag förnam uti mitt hjärta den.

Det lyste upp och dalen likt en hägring brann,
 oändligt skön den silvertäcket spann
 allt tätare omkring sig själv
 och tävlade i glans med pärlorna i fall och älv.

Men slottet Jeriko stod lika fast,
 inför all härlighet dess hårda köld ej brast.
 Men jag var glad, naturen gladde sig
 och glädjen log ur allt omkring mig på min stig.

LILJAN

Sjung och dansa, väna lilja,
 gå och böj den gossens vilja,
 gör hans hjärta till mitt fromma,
 så att jag blott dit kan komma!
 Se, jag söker, låt mig finna
 en som jag kan för mig vinna,
 en som giver och som tager,
 en som skänker hjärtat dager.

Om jag var som du så unger
 och min dans så lätt, ej tunger,
 då föll gossen till min fot,
 böjde sig vid viljans rot,
 då blev jag hans hjärtas tärna,
 lyste honom som en stjärna,
 då blev jag hans lilla lilja,
 och han blev min hela vilja.

Ja, om jag var skön och unger
 och min dans så lätt, ej tunger,
 då kom gossen sist och först,
 släckande mitt hjärtas törst.
 Men jag lär utav min lilja
 böja gossens stolta vilja.
 Ja, om jag var som liljan unger
 släckte jag min gosses hunger.

MIN GUD

Nu har den vaknat, mitt minnes kyrka,
 och själv har jag funnit den Gud jag vill dyrka,
 den Gud, som är kärlek, den Gud, som är tro,
 när hjärtat vacklar, när intet har fäste och bo,
 när vågorna svalla på lidelsernas hav,
 när själen har sjunkit, när allt gått i kvav.

All naturens rike, var bergens topp,
 var vidd efter vidd sig rullar opp,
 och blommor och skogar båd' fjärran och när —
 allt detta håller mitt hjärta kär.
 Och himmelens strålände stjärnehär
 mitt hjärtas längtan till sig bär.

Här blir ej tanken ful och matt,
 nej, den blir hjärtats bästa skatt.

Här fritt jag andas med livsbegär
och endast vet, att jag lycklig är;
att Gud bor här kan jag känna bäst,
när ögat spanar från öst till väst.

Och nattens måne och dagens sol
ge liv åt allt ifrån pol till pol. —
I lilla hyddan vid bäcken där,
mitt hem, min fristad, min möda är.
Jag föddes fattig och äger mindre,
men jag har lyckan uti mitt inre.

Ja, naturen själv den är glad och rik,
och jag vill bliva naturen lik.
Förutan smycken med namn i guld
jag ville vara något för min egen skull.
Min Gud jag vill i mitt inre dyrka
uti hans egen, hans fria kyrka.

TILL IVAR AROSENIUS' MINNE

Det var en härlig soluppgång
med mycket folk och härlig sång
uti en sällsam sagans örtagård,
där vinden nyss blåst kall och hård.

På allt gjöts solens milda glans,
på blommor, kullar, vacker krans,
på korsen, kvinnan, barnet, allt,
på barnets tjusande gestalt.

Örtagårdsmästarn log därvid,
han såg på barnet full av frid
med orden: »Modern gav oss allt,
så att vår konst tog skön gestalt.

Och åter solen spred omkring
sin gyllne glans på alla ting.
Då mästarn log och var så glad,
han blev förstädd uti sin faders stad.

Då kom en man, en helt bekant,
det var en dödens livdrabant,
och när han kom, kom döden med
och slöt med mästarn ro och fred.

Modern blev så blek och trött;
det var det grymmaste hon mött.
Han tog den bästa man, som fanns,
men han tog icke minnets krans.

När barnet sett på detta allt
det faderns liv fick, hans gestalt.
»Far lever än, min lilla mor,
far lever nog, när jag blir stor.»

Modern log helt glad härvid.
»Far lever visst till evig tid,
och det var du, som gjorde far
så stor uti det stora, ädla, som han var!

I MIN BEUNDRANS RIKE

Ingen ros så röd är målad, att den ej kan ställas där,
ingen är så ren och helig eller mera vit och skär
att den ej kan pryda minnet av min enda vän så kär.
Vattnad sen av saknadstären
står den alltid grön som våren.

Vad du var kan jag ej säga,
men att du var värd att äga
som en verklig, ädel vän;
därför lever minnet än.

Allt var högt, av bästa värde,
som du mig i livet lärde.

Ja, jag tror att det vill räcka
hela livets långa sträcka.
Men ditt liv, det var så kort!
Ej du slösat det dock bort.
Livets stunder, snart försvunna
kunde bättre ej bli vunna.

Tidrymd utav trettio år,
full av solljus, hopp och vår,
given ut till nya slakten
vaktar uti morgonväkten.
De, som vaknat av din sång den fina,
de förbli för alltid dina.

Det var kraft, ja det var vilje,
som stod stark i storm och stiltje,
fantasi och syn på tingen,
som förut har ägts av ingen.
Himlens färg, den du har målat,
aldrig så på duk har prålat.

SYMPATISK KÄRLEK

Tänk vad livet är finfint ändå,
livet, som leves av två
hjärtan, som känna varann' —
utav en kvinna, utav en man,
som hava nedlagt hela sin själ
blott för varandras väl.

Där står han så rosig och fin!
Hennes läppar bära kärlekens vin.

»Kom till ditt eget hus! Här är bäddat
 med spetsar, linne och krus.
 Kärlekens bästa bröd jag dig gräddat.
 Drick här med din fru ett kärlekens rus!

Se'n kommer barnet till oss,
 lär oss att leva förstås
 kärlekens bindande liv
 fjärran från smågabb och kiv,
 bjuder till joller och lek,
 gör dig så manlig och vek.

Lär mig förlåta allt!
 Så har ditt barn befallt.
 Du kan ej visa mig bort:
 här blir din vilja för kort.
 Barnet, på vilket så mycket beror,
 har dig till far och har mig till mor.

Se'n när vår tid är slut,
 och vi gå dit, som andra gått förut,
 leva vi upp igen
 i barnet, som lever än.
 Allt vad vi gjort för dess ve och väl
 står skrivet i barnets själ.

FLYGELN

Hav tack, du lilla rosomkransade hus
 för all din poesi, för ditt hemtrevna liv, för allt ditt
 ljus!
 Förr'n jag kom till dig drev min själ omkring på
 livsledans älv,
 hatet och föraktet hade stjalpt omkull mig själv.
 Gud och hans ovän stredo om mitt evighetsliv
 med var sin ängel som tidsfördriv.

Så kom jag till dig. Livsenergiens pung var möjlig
och tom.

Själv läste jag över mig livstidsfångens dom.
Du gav mig prosa i överflöd och frälste själen från
hungersnöd,
gjorde mig hungrig på många sätt och gav mig
ensamhet till efterrätt.

Se'n smakte det bättre att smultron som sällskap få,
när jag fått ensam gå.

Nu är jag hemma hos mig själv
och seglar gladare över livets älv.
Kärlek och hopp och barnafrisk tro
bäddat hatet, föraktet och tvivlet till ro.
Jag vet vem jag är och förstår att jag kan
vara mitt livs egen frälseman.
Tack därför, lilla hus,
att du låg vid berget med vidder och ljus!

Du har nu lärt mig, att sympati är bäst av allt,
är livets socker och livets salt.

Jag alltid fann mig som ett med bergets natur.

Men säga vad jag kände? — Jag vet ej hur.

Jag gjorde intet och tänkte mindre.

Det var i känslan frihetslag och stilla lycka i mitt inre,

En nyårsnatt var det på samma vis,

och därför Ibsens verk Per Gynt må hava pris.

Nu än en gång min hyllning, rosomslutna hus
bland äppelträd i blomma och lyst av solens ljus.

Här har du stått i några hundra år,
sett det bli' vinter, höst, sommar och vår.

Människorna hava gått ut och in
med sorg och munterhet i sitt sinn.

Mig har du skänkt vetande och ljus —
mycket har jag upplevat i detta lilla hus!

TACK SÅ MYCKET FÖR MIN PERSONLIGA DEL!

Det var en liten flicka, blond och fin
med hår så mjukt och lent som spinnfärdigt lin,
den lilla runda kinden var vit och blek,
och rösten var barnsligt mjuk och vek;
lilla handen med sina små fingrar fem
smekte så förtroligt den lillas far och vän.

Fadern lät den lilla sina tavlor se.
När den första kom hon började att le.
»Far! Far! Det är ju lillan och där är lillans mor.
Den tavlan får väl lillan en gång, när hon blir stor!»
Fadern tryckte en kyss på flickans mund,
och de små armarna slöto sig omkring hans hals på
stund.

Sedan sprang barnet ned som en virvelvind,
flydde i moderns famn likt en jagad hind.
»Far har målat lillan och mor på en duk!»
sade hon, och rösten blev tårfull och mjuk.
Modern på sitt barn med kärlek såg
och vemodsstilla lycka i hennes ögon låg.

»Hur skall jag riktigt kunna tacka far?
Säg, tycker han då verkligen att lillan är rar?
Se, där kommer han från ateljén ned!
Skall far gå ut vill lillan följa med.
Och hon vill säga tack, men hur, att ej ta fel?
Jo, tack så mycket för min personliga del!

Så sade mannen, som fick öl av far,
och lillan tyckte tacken från hjärtat gången var.»
Till detta lyddes fadern med glädje i sin själ
och smekte liten tärna som ordade så väl,
han tänkte djupt i sinnet på hur det går på jord,
där verkligt goda gerningar knappt få ett prisets ord.

TIGGERSKAN OCH FRÖKEN FÖRTVIVLAN

En liten brunögd fröken, nätt och fin,
gick omkring med städad, kanske viktig min.
Husets städerskor höllo på att »stryka in» ett storiak;
i köket sysslade hushållerskan med pepparkaksbak.

Fröken satt på sitt rum och undrade hur det var,
eller hur det kännes, när man fullt upp av arbete har.
»Tänk, om jag skulle gå ned för att stryka litet med,
till exempel mammas kjol, bara det inte går på sned.»

Och vår fröken hon tänkte, när hon kjolen fick se:
»Jag vill stryka så stilig att mamma skall hänryckt le.»
Fram kommo strykjärn och våta lappar att pressa på
och fröken skulle stryka riktigt fint, det kan man nog
förstå.

Kjolen var veckad uppifrån och ned.
Tänk, om vecken föllo på sned
och om kjolen blev vit eller blank!
Vår fröken hon kände sig nästan krank.

Under tiden gick en tiggerska på gatan förbi,
hon hörde fröken klaga: »I dag är jag ej fri.»
»Jag vill försöka att giva henne tröst,
om jag det kan med vänlig och välbehaglig röst.»

Då kom där ock en kvinna, som var så stolt och rak,
som gick med samma grace som stork på bondens tak.
»Fy, denna vackra kjol är ju alldeles förstörd!
Att fröken låtit städerskorna pressa den, vad tanke
oerhörd!

Nu måste den ju sändas till en skräddareman,
och låt den komma dit det fortaste den kan.»
Och så gick kvinnan åter, hon gick så stolt och stram:
hon älskade att kritisera, den lilla tappra dam.

Men vår stolta tiggerska blev mycket vred,
att tiga var icke hennes sed.
Hon glömde att tala förnämt och fint,
och skrattet, som följde, var hänfullt och förpint.

Hon sade några spotska, kalla ord,
som ej föllo fröken i god jord.
Se'n mindes hon åter att hon var tiggerskan. —
Vad hon kunde vara dum ibland!

»Det var nog min mening att vara vänlig här,
men man kan knappast tro att jag vet vad vänlighet är.
Så går jag omkring och tigger om kärlek och allt,
som kan vara livets socker och salt.

Och det jag vill hava har bara den bäste man,
honom jag intet tillbaka giva kan.
Därför vill jag försöka muntra mig med min sång,
så att min ensamma vandring ej bliver för lång.»

Uppe på himmelen svävade molnen omkring,
de viskade till tiggerskan om ljuveliga ting:
om arbete, om kärlek, om hoppfullhet och tro,
tre ting, som gärna ville i hennes koja bo.

MÅLARNAS KUNG

Om jul var jag glad och stolt och ung,
ty för mig låg på knä målarnas kung;
hans täta härskaror foro en kväll förbi
mitt sinnes lilla fantasi.

Jag satt i en bergskreva, fuktig och skum,
 och kände mig själv så håglös och dum.
 Men allt blev så ljus, varmt och glatt,
 när min konung lät höra sitt glada skratt.

Ja, min konung var glad och käck och ung.
 Nu är min sorg så tung, så tung,
 ty bäst som han kämpade, stridde och vann
 kom döden åkande uti sitt svarta spann.
 Min konung steg upp så lätt och fort,
 så som han alltid gjort,
 gick bort med blicken vacker och glad,
 bort till det okändas kalla stad.

Här går jag, sörjande, sjuk och arm;
 mitt bästa minne är hans vänskap varm.
 Målarnas kung var glad och rik.
 Säg mig, vem som är den kungen lik!
 Han kom till mitt lilla, ringa hus
 och skänkte själen både liv och ljus.
 Han lärde mig känna, förstå och se,
 att livet är bäst, när man kan skämta och le.

Gå och se på hans kvinnor, barn och män,
 se om du finner dem igen
 på andra dukar med samma prakt,
 med samma säkra mening och takt!
 Själv intet jag sett eller funnit har
 som så i mitt sinne har stannat kvar,
 ej sådan styrka och sådan kraft
 och anda och liv såsom kungen haft.

Och nu i mitt mörka och stilla hus
 det bränner ett ståtligt och vackert ljus,
 som gör mig glad. Han lever än,
 min store, kunglige, vackre vän

i det han givit, som jag fått se,
 som skall komma ögat att länge le
 och väcka själen till nytt liv,
 harmoniskt enkelt och fritt från kiv.

Du mänska stanna, se på vad stort
 min ädle konung uti konsten gjort,
 djupt uppå alstringens stolta stig
 han pärlor plockat en gång åt sig.
 Han målat skämtet med allvar i,
 hans konst skall därför bevarad bli.
 Han var en konung i konstens rike,
 och få ha blivit den kungens like.

SOLNEDGÅNG

En afton, när solen i västerled
 i trånande fägring i havet gled,
 då såg jag en åldring vid stranden stå
 med bleknad kind och med lockar grå,
 en man, vars levnads dag var liden,
 ett snille, som snart gått ur tiden.

Han log så mildt, där tyst han satt,
 och solen sjönk och det blev natt,
 och synen för mitt öga svann,
 där sorgens tår så stilla brann. —
 Så tyst går mänskan mot sin grav,
 så lätt bryts vandrarns pilgrimsstav.

Oss kräver jorden än en gång,
 vi hava kvar blott snillets sång,
 han visar oss vem här han var,
 hans verk skall alltid leva kvar,
 odödligt skall hans minne bli,
 vår saknad blandas in däri.

FURAN I SKOGEN

Jag drivs av längtan till furan i skogen
den gör mig med livet och glädjen förtrogen,
och vindarnas susning i lövträdens kronor
och fåglarnas sång. Åck, hur ljuvligt den tonar!
Ljungblomman lilla, den skära och kära,
kommer mig att glömma båd' rikedom och ära.

En gång var jag ung såsom furan i skogen
och hade en hjärtevän, huld och förtrogen.
Jag trallade för honom varendaste dag
och lipade knappast aldrig ett tag.
Hans ögon voro blå som den blåaste sippa,
och jag var hans egen, hans nättaste tippa.

Av allt finnes kvar bara minnet det veka,
men till furan i skogen vill tankarna leka,
då är jag ännu den trallande flicka,
som gick omkring med mormor och sticka.
Och bland tuvorna med blåbärs- och lingonriset
glömmer jag ännu båd' glansen och priset.

TANKAR

Alla hjärtats bästa tankar bjuder jag till middagsfäst,
mätte poesiers bästa uttryck bliva där en gäst,
bästa vin jag vill av kärlek bjuda,
genialisk sång, som kan med stolthet ljuda
till kvinnans väckelse, skall klinga här —
kvinnan som har glömt vad kvinnlighet och heligt är.

Inga ord få här besuddla eller ropa tanken ut.
Fästen är i andens kamrar och skall hållas där till slut;
den är ämnad själen fostra, dana. Den skall sinnet mana

fram till kamp mot alla makter,
 som ej äro kvinnans fostrare och faktor
 i den kamp, som nu må börjas,
 där det först för helgedom och sanning måste sörjas.

Ingen man får heller fordra eller åt en kvinna ge sig,
 som ej kan det första bud näst det att grundligt
 känna Gud.

Detta bud är mottagningskonstens tema,
 om ditt liv skall bli ett ärligt, öppet schema.
 Det andra budet heter: »Rent i alla knutar,
 på kvinnan eller mannen själv jag intet prutar.»

Ställ på bordet fantasiens röda tearosor,
 som med doften jaga undan dumma tankars glosor!
 Mannen har ej rätt att sig en hustru taga,
 om han om henne ej ordentlig vård vill draga;
 han får ej — så är ju idéens goda lag —
 ha tankar på ett hem ens för en enda dag.

Ingen kvinna får sig åt en lätting giva,
 om ej med hånets pil hon önskar träffad bliva.
 Honom, som du skall behaga,
 han skall också omsorg om dig taga,
 men på hans mynt du måste grundligt spara
 och uti räkenskap och slikt mot honom trogen vara.

Ingen pomp och ingen ståt och ingen överflödsgrannlåt,
 inte krus och inga spetsar, som ej hör till verklig ståt,
 allting helt samt rent och sytt
 ej efter modets lag och nytt;
 nej, med sådant kan det passa
 att omkring med man och barnen »svassa».

Är du ej rik köp inga spetsar du,
 köp endast goda saker utav det som passar för er tu,
 Är själen god och öm syns detta på din min;

och är du verkligt glad därtill,
 så kan du vara huru ful du vill.
 Se bara efter vad dig klär. Utav naturen själv du
 mycket lär.

GOSSEN

Vad skall det väl bli av gossen en gång?
 Blir det poesi, musik eller sång?
 Det blir väl en man med kraft för sig själv,
 som bär honom över sumpkärr och älv.
 Hur går det se'n med böljan, den gröna och grå,
 när den vill smeksam och stilla slå
 med dynning mot båten, som glider därpå,
 sjunger den sin dödsdom över gossen då.

Nej, gossen är ung, han är glad och stark,
 hans farkost går över till torrskodd mark.
 Där möter han många tusen ting:
 kvinnor, som gå ensamma och kvinnor i ring.
 »Vad livet är härligt!» han brister ut,
 »tänk att jag icke visst det förut!»
 Det susar vårsång in i hans själ,
 han glömmer sin nästas ve och väl.

Men när hans stämmings poesi
 väl har gått över och är förbi,
 vaknar vår gosse till allvar och flit.
 »På vem eller vilka skall jag offra mitt nit?
 Vad är det, som är sanning och bäst,
 är det att bliva klockare eller präst,
 eller är det att vara human mot envar
 och låta hjärta och vilja bli ett kämpande par?»

ETT TACK TILL DEN STORE

Vart tog han vägen, den store?
 Ack, visste jag blott var han vore!
 Men jag är så glad att han fann mig
 och att för livet han vann mig.

Han lärde oss drömma som våren,
 med glädje och blommor i håren.
 Och naturens vackraste rike
 i hans sagor har mer än sin like.

Och allt det nya han funnit,
 det han har givit och hunnit,
 det kunna ej du eller jag,
 om än vi försökte till vår sista dag.

Men jag är så glad att han lärde
 mig sätta på livet värde,
 på livet, det vackra och rika,
 ett liv, som för alla är lika,

för alla, som kunna och vilja
 med kärlek och glädje stilla
 den törst, som väl alla känna
 och år efter år vill bränna.

Ja, jag är så glad. Han lärde
 mig sätta på törsten värde,
 att vara hungrig i själen
 och icke slö såsom trälen.

Så tack då, du ädle och store!
 Ack, visste jag väl var du vore!
 Jag anar — kan dock dig ej finna,
 men saknar dig högt som en kvinna.

Min längtan och kärlek till livet,
den, ädle, du själv har mig givet,
och därför du själv för mitt sinne
står högt som ett konungsligt minne.

HILDA OCH PETTERSSON

Hon hade ögon, som voro klara och grå,
och trofast var den blick som man såg ifrån dem gå.
En gång fann Pettersson Hilda så rosig och skär,
och tänkte i sitt sinne: Männ' jag är den jäntan kär?
Hilda hon log men sade ingenting,
tyst hon stod och såg på de förgätmigej, som stodo
i ring.

Jag vandrade till stranden för att se på böljans dans,
och visste ej att Hilda och Pettersson där fanns.

Men invid vattenbrynet jag såg dem båda stå
med hand i hand. Så vackra de voro båda två.
Mot stranden böljan så smeksamt slog,
och vinden lekande över nejden drog.
Hon var en jänta, som nyss »läst sig fram»,
håret hängde ned i fläta förutan nål och kam;
han var, jag kunde finna, väl omkring tjugo år —
och båda två de voro en bild av ljus och vår.

— Ett år hade gått se'n jag träffat dem sist.
Så kom jag dit till stranden; de funnos där förvisst.
Hon var nu mera rosig och rund,
han mera rak, hurtig och sund.
Nu voro de vänner de unga två,
som han ville leva ville hon också.
De knutit den varmaste vänskap som fanns,
för dem skulle livet bli lekar och dans.

Så skulle de vigas, de lyckliga två,
 och människorna undrades hur det skulle gå.
 En del höllo före, att hon var för ung
 och andra att ensamheten varit för tung.
 Ja, det var ett prat, ett skvaller och slams,
 vävt tillsammans av tokerier, strunt och trams.
 Men Hilma och Pettersson bodde i vänskapens hus,
 för dem brunno kärlekens strålande ljus.

Präste läste något slött och slappt —
 det var icke värt att förrätta vigselns akt
 så noga: de voro brottsliga, dessa två;
 Vem visste, hur länge de som vigda fingo stå
 i kyrkans egen gudomliga bok?
 Den prästen, som var både sinnrik och klok,
 lät de unga helt tydligt med ögonkast förstå,
 att det ej var förenligt med hans renhet att viga de två.

Men Hilda och Pettersson gingo hem till sitt,
 där kunde de leva så skönt och fritt.
 På bordet de hade en nystruken duk,
 på golvet en matta, behaglig och mjuk,
 och blodröda rosor på bordet jag såg.
 Pettersson tog en bok, som vid rosorna låg,
 och läste högt för Hilma om kärlek och tro,
 som binda samman människor och bygga dem ett bo.

Och unga husfrun grät och skrattade ibland,
 ty nu var han ju hennes som hon givit sin hand,
 han var för henne allt och lyckan kom till dem,
 kärkommen mer än allt, som en vän i deras hem.
 Och Pettersson såg på sin lilla fru,
 han var så överlycklig nu!
 Ja, nu skulle de leva liksom ett duvepar,
 som kuttrar hela livet och inga sorger har.

Jag gick avsides bort för mig själv,
 sen här jag skådat ned i kärlekens klara älv. —

Så kom jag åter efter många år
 när allt stod grönklätt av sol och vår,
 till kända stranden, där jag fick se
 ett hus som kom mig att stilla le,
 det var både grått och skevt och fult,
 en gång det mig tycktes ha varit gult.

Vinden från havet framåt drog,
 vågen mot stranden våldsamt slog,
 än var den grön, än var den grå,
 än syntes skummande kammar därpå.
 Stugan knakade och bräckte ibland,
 när stormen rasande drev mot land.
 Jag stod och undrade vem som bodde i detta hus,
 där innanför skinande fönster stodo blommor i krus.

Där bodde ett nedböjt och åldrigt par,
 han var en gammal gråhårig far,
 hon var ej heller en dejelig mö,
 hennes hår var så vitt som den vitaste snö.
 Nu hade de smakat livets socker och salt,
 men vänskapen var ännu för dem allt,
 för Hilda och Pettersson den ej växlat om
 med lyckan, som gick och kom.

Pettersson hade förlorat sitt stora hus,
 men Hilda hade kvar sina blommor, som växte i krus,
 och gubben mente att de lyste för hennes själ som ljus.
 En brasa muntert i stugan brann,
 och Hilda satt fryntlig bredvid sin man.
 Ännu var sinnet som i framfarna dar,
 när de vigdes av prästen och blevo ett par,
 och ännu var hågkomsten därav så klar.

VEM ÄR HON?

Vem är hon, den kalla prinsessan,
som tog min prins med den höga hjässan?

Vem är den kvinnan, som begär av mig,
att jag skall vandra ensam livets stig?

Jag vet det ej och får ej veta det,
ty jag går ej att söka hennes fjät,

ej heller för att prinsen återfinna;
han har ju nu en annan vacker kvinna.

Nu gäller det helt visst för mig
att få en bättre man, en man för sig.

Ja, det vore att spela prinsen ett spratt;
se'n lyfte han kanske för mig sin hatt.

ANARKISTERNAS APOSTLAR

De skrodera och de profetera
om den tid då ingen höves arbeta mera,
då allt som behöves är umgängesliv
och skrivning om detta för tidsfördriv,
då det ej längre finns kärlek och tro
och ingen såsom nu bygger hem och bo.

I början går den, som ej rikedom har,
omkring var han gitter och allting tar,
han penningar tager om det behöves
och livet i njutning och laster söves.
Det är last som regerar, se så vill man ha det,
det goda och rätta är redan begravet.

Och sprit skall väl överaposteln bestå,
 fast ej jag begriper hur bryggeriet skall gå,
 men sprit, jag förmodar, det torde behövas,
 att ledsnad och lojhet bedrägligt sövas.
 När revolutionen sedan är slut finns ej mer
 som eggat, ty anarkister äro alla man ser.

Då blir det svårt för aposteln att vinna mer pris,
 det går ej då som nu på ganska enkelt vis.
 Man ständigt ifrån deras samlingshus
 sprider över jorden det falska ljus.
 Att vara som en bildad kvinna då så rar
 blir nog mer svårt än förr det varit har.

Hon föddes ju att skänka hemmet fröjd,
 av anarkismen snart är lyckan undanröjd,
 ty i dess rike, i dess statskonsts namn
 tar lustan ut sin rätt. Och i en främmads famn
 tar kvinnan, så jag tror, sig nog ibland ett rus,
 då dricker hon och han ur samma fyllda krus.

Och barn, åhja, det skall man inga ha.
 Vem skulle sköta dem och omsorg om dem dra?
 Litet till husbehov, så att släktet ej dog ut,
 men barnen fingo med detsamma själv sörja för
 sig.
 Ingen ville hava besvär att skaffa dem mat,
 och den som födde dem var därtill alltför lat.

Det nöje som heter att lycklig vara
 att stödja varandra i medgång och fara,
 var är det, jag söker men kan det ej finna,
 ej mannen är man mer, ej kvinnan är kvinna.
 Mig synes all världen i mörker sig välva,
 mitt sinne är tröttat och lemmarna skälva.

En tid var det dåligt med apostelns ljus,
han reste omkring och det var tyst i hans hus.
Men nu är han åter och högt han skroderar,
till massorna tränger vad han profeterar.
Så river han ned både kärlek och tro
och hemmet som byggdes av lycka och tro.

BRUDARNA

Deras skrud var vacker och oskultsren,
där de stodo när vårsolen vänligt sken.
De brudarna voro två äppelträd.
Vinden susade en hälsning ifrån gyllene säd
och smultronbuskarna nedanför.
De stodo i längtan. Tyst, bara hör,
de vänta sin brudgum och viska så glatt,
de tala om kärlek och lyckoskatt.

Men träden stodo på grönklädd grund
och vinden gick smeksamt sin väktarrund.
»Jag känner mig dragen och kan ej bli loss,
det är det som skall göra ett par av oss.
Jag drages till honom av sympati,
som består genom livet och står oss bi,
och jag vill ägna mig åt makans kall,
och hjälpa honom städs att sköta väl sitt kall.»

Så sad' det ena trädet. Det andra mälde då:
»Det där om sympati är lätt nog att förstå,
då dyrkar man förståndigt, ej till överflöd,
ty den stunden man älskar med passion och glöd
försvinner så fort och lämnar tomhet kvar
för långa, allvarliga dar.
Då hjälper sympatin oss att bistå varann',
när kärleken ej längre i hjärtat brinna kan.»

Och vinden kom och for förbi igen med bud —
 en smeksam viskning i bröllopsskrud.
 Den kom från deras brudgum, som dröjde än,
 men äppelträden viftade sitt tack för hälsningen,
 och smultronbuskarna de gävo träden rätt
 uppå sitt tysta, stilla och hjärtevarma sätt.
 Träden blevo stilla och tysta båda tu,
 de tänkte bara: »Lyssna, vår brudgum kommer nu».

LJUSEN I DEN DUNKLA KVÄLLEN

Där brunno i den dunkla kvällen många klara ljus.
 »Lys ned, I klara stjärnor, uti mitt hjärtehus
 och vidga upp dess kammar att jag må bli som förr,
 den lilla snälla flickan med öppen hjärtedörr;
 så att den lugna friden kan åter komma in
 och göra varmt i själen och ljusst uti mitt sinn!

Ljusen brunno fjärran från mitt tjäll.
 Jag gick och tillbad dem kväll efter kväll,
 där de med sitt vackra, enkla ljus så underbart
 gjorde det mörka fästet omkring sig ljusst och klart.
 De lyste genom mörkret och detta var mig nog,
 mitt sinne drogs emot dem och ögat stilla log.

Vad är det väl med ljusen där,
 att jag varenda kväll gör mig besvär
 att gå och se på dem, och när jag kommer hem,
 så är jag alltid glad och minnes bara dem?
 Och om på fästet icke syntes dessa klara ljus
 så kom jag blott med dysterhet och vemod till mitt hus.

Nu har jag lärt av dessa ljus på himlens päll
 att muntra upp humöret så mången dyster kväll.

Jag tänder för dem tio hågkomstljus,
 som liva gamla minnen uti mitt hjärtehus.
 I klara höga stjärnor, som lyste så för mig,
 lys länge än och led mig uppå min dunkla stig!

HANS HIMMEL

Du kom och uppfyllde alla de drömmar som
 omvärvat mig.
 Jag drömmer ej längre, jag lever för dig,
 när dina steg närma sig klappar hjärtat häftigt till,
 om du dröjer blir jag så orolig, att jag ej vet vad jag vill.

Rosorna, som stå i vassen, äro ställda för dig,
 de skola med sin doft dra dig närmare mig,
 och när du kommer är allt för mig som nytt,
 men uti väntan på dig jag vävt så glad och sytt.

Nu har jag lärt mig förstå vad en kvinna bör ha:
 det är en man som förstår att sköta sig bra
 och vara god mot henne på allehanda sätt;
 ty då gå åren undan och då är tiden lätt.

Så ha vi skapat oss ett hem, där jorden blev en
 himmel,
 dit du får vila från ditt id, från jäktande och vimmel,
 och vad jag känt av livets lust och av dess djupa
 smärta
 det känner du så väl som jag, du som jag skänkt
 mitt hjärta.

MIN SÅNG

Nu jag fört fram min sång för att klandras och ses.
 Finns det värde i den eller skall den beles
 av den kritiska ande som skall säga sitt ord?
 Skall sångarinnans lilla farkost ha segerflagg ombord?

Är det ande och liv, är det något jag gav,
 som före mig själv ej någon visst av,
 är det tanke och tro, som ger fasthet och ro
 i ett hjärta, som öppnar för dikten sitt bo,

eller är det brutet i disharmoni
 och dess liv före födelsen redan förbi,
 så att inga klockor ringa begravningsston
 och ej en enda muntrar skaldinnan i tron?

Min egen strävan om frihetslag
 skall då aldrig skåda sin första dag.
 Begäret mig tvingar och ber
 och sargar hjärtat fast munnen ler.

Skall det förkväva ljuset i min själ?
 Det vill ej tiga, fast jag bett det vekt och väl.
 Men kanhända det blir några enkla ord,
 som kunna rädda min segerflagga ombord.

Kanhända ej alla försmå lilla flickans sång,
 den kanske skall prisas litet en gång,
 det finns nog någon som ser till den goda viljan
 och lägger ett ord för den bleka liljan.

KALLE PÅ MAA

Kalle på maa han dansa med mej,
 hejfallelitanlej,
 Kalle och jag vi dansa så nätt,
 Kalle sa': »Va du är liten och lätt!»

Bäst som vi dansa och svängde omkring
 allt uti valsens ring,
 så viskade Kalle i örat på mej:
 »Kära Johanna, får jag kyssa dej?»

Av Kalle och mej blev det sedan ett par,
 som ej haver dansat alla sina dar;
 men Kalle har viskat i örat på mej:
 »Kära Johanna, jag tycker om dej.»

SOLSKENSDAGG

Solskensdagg och pärle glitter
 det på blad och blommor sitter.
 Allting står i vårens knoppning
 fullt av glad och fin förhoppning.

Muntra sinnet räddar själen,
 friar tankarna hos trälen,
 viskar högt så alla hör det,
 att du icke lydigt gör det,

som vill binda dig i gruset,
 när du danats blott för ljuset;
 visa dem att kraft du äger,
 som ger livet självt sin seger

BRINN EJ, VACKRA ÖGA!

Brinn ej så, ack, vackra öga!
 Låga ej, det batar föga.
 Jag är ju en annans brud
 inför människor, inför Gud.

Döda därför din förhoppning!
 Kväv den i sin första knoppning!
 Du strör nattfrost över hjärtats vårar,
 när du bruden kränker, sårar.

Den som bruden hem har givit
 hennes vän har också blivit.
 När du krossar vännens hjärta,
 bruden själv du vållar smärta.

 SÅNGARFLICKAN

Bida stilla, sångarflicka,
 bida än en enda vecka;
 vänlig hand skall säkert komma,
 bryta med mig livets blomma.

Glättig sång skall säkert tona,
 skänka sångarflickan krona.
 När med liv och själ hon ger sig,
 segern helt visst också ter sig.

Han, som flickans själ har danat,
 han, som sången fram har manat,
 ligger där inunder kullen,
 ligger tyst och kall i mullen,

hör ej längre flickans visa
 kan ej längre sänger prisa,
 ser ej längre hennes tårar,
 hennes kamp i knopningsvårar.

Det är nåd, ja, det är ära
 fram hans lov till folken bära.
 Därför sjung, min sångarblomma!
 Segerns dag till sist skall komma.

När flickan fått sin sångarkrona,
 och folkets lovsång glatt fått tona,
 flickans själ väl åter ger sig
 mera full och hel den ter sig.

VAKNAT HAR DEN

Vaknat har den hjärtats låga,
 kommit har den ljuva plåga,
 åter kan jag börja hoppas,
 åter ser jag livet knoppas.

Solens glans i morgongryning
 och dess blick på böljans dyning:
 detta är min kärleks spegel,
 själens vackraste insegel.

Själens törst och hjärtats hunger
 gör mig åter glad och unger;
 prinsens stolta glada blickar
 mig till hjärtat värme skickar.

Fast jag ännu går i gruset,
 hör och ser jag glädjeruset,
 som skall bli min morgonstjärna,
 när jag blir hans egen tärna.

När lyckosolens glans i morgongryning
glänser uppå känslans kärleks dyning,
då när allting inom mig lever, hoppas
och hos mig livets rosor knoppas.

NÄR JAG BLEV DÖPT TILL FÖRFATTARINNA

När jag blev döpt till författarinna,
var det en man som bar mig i stället för en kvinna.
Det var en massa kvinnor, som stodo fadder
med sitt trams, sitt slödder och sitt sladder.

Självs bars jag fram av kalla händer
till detta dop, varifrån ingen återvänder.
I salen brunno tio helvetesljus,
vars svavelångor lyste ned i hjärtats hus.

Ceremonien blev lång och hård;
hjärtat frös och bad om vård.
När den blev slut, den våta akt,
då skulle författarinnan synas i all sin prakt.

Det vill säga man ville se,
om man lyckats henne ordentligt smärteppet ge;
och när hon så var synad från topp till tå,
så lät man henne ensam gå.

Det viskades av en och fler,
att säkert det behövdes mer
utav den kalla våta akt
för att ge en författarinna glans och prakt.

PRINSESSAN

I en förtrollad blomsterskog
låg en prinsessa på gräset och log.
Hon låg vid vägen på en dikeskant,
log och tänkte uppå dygdens brant.

Dygd, vad är det då?
Är det att inför lagen trogen stå
och sedan giva bort sin själ
och bliva guds och mammons träl?

Den prinsen, som mitt hjärta tog
en morgon, när vi lekte och log,
och jag tog hans som underpant
i fallet utför dygdens brant,

han är mitt hjärtas törst och hunger
och gör mig alltid glad och unger.
Men detta, att av oss det blev ett par,
har väckt skandal; jag fattig var

och hade inga vackra namn
och ingen släkt, som tog i famn.
Nej, vigseln var en andaktsstund
för mig, min prins, men ej i andras mund.

Och gräset var min brudepall,
min kyrksång brusat utav forsens fall,
som viskade: »Ack lycklig bliv,
prinsessa; lev för prinsens liv och giv!»

Se'n kom en präst i kyrklig skrud
och läste litet ur lagens bud.
Om han sitt hjärtas mening sagt
det hade blivit en annan akt.

Prinsessan log, tog prinsens arm,
 hon kände sig så glad och varm.
 Vinden kom milt smekande gång på gång,
 ifrån forsen hördes åter brus och sång.

HUSHÅLLERSKAN LOVISA OCH KÖKSAN ALBERTINA

Allt skall vara skurat och blankt i mitt hus:
 grytor, kastruller, krukor och krus.
 Men Gud sig förbarme, den jäntan där står,
 som inte vill ansa och kamma sitt hår!

Men titta! I spisen steker rostbiffen torr.
 Lovisa blir så nervös, så fantasien går i knorr.
 Stå inte och fumla med handen len!
 Ta i ordentligt, så kastrullen blir riktigt ren.

Du förstår, att herrskapet skall ha rikligt med mat.
 Knoga och knoga och var inte lat!
 Och se'n duka fram mitt eget kuvert!
 Sätt blommor på bordet och gör dig ordentligt
 besvär!

Men där träder trädgårdsmästarn i köket in.
 Ack se, så mild och så vänlig i sinn!
 »Godag, kära Lovisa, godag!
 Kan jag stå till tjänst åt Lovisa ett tag?»

Lovisa hon tänkte: »Han står på torget i sta'n
 på lördagen hela Guds långa da'n,
 därför är det bäst hava söndagsmin.»
 Och så blev hon vänlig, tillgjord och fin.

»Var god tag litet plommon och dill,
ifall jag vill steka makrill och sill.
Ja, mästern har allting så stiligt och fint,
intet av torka är förkrymt och förpint.

Ute är solsken och vackert väder.
Albertina, tag ut och vädra mina sängkläder,
för det är en sak, som aldrig slår fel,
jag skall hava det bästa för min personliga del.

Släng fram litet mat av vad ni har!
Men det bästa åt mig och herrskapet spar!
Det är till pigorna! — Så, inte för mycket, du förstår,
för här är det jag, som styr och som rår!»

LILL-PETTER

Omkring i parken går Lill-Petter
med lockigt hår, grin och fnitter.
På sin vandring möter han då och då
andra gossar små.

I herrgårdsbyggnadens källarvalv
är fruktkällaren av äpplen mer än halv.
Det ena fönstret med järngaller står litet på glänt.
En utav gossarna säger på allvar och skämt:

»Om du, Lill-Petter, skulle kliva dit in?»
Det kom en splittring i Petters sinn,
det vattnades i Petters skrattfulla mun,
han tar av sig träskorna och är inne på stund.

Men mitt i fruktkällarns tysta hall
hör Petter skrattsalvans ljudliga skall,
kliver ut genom gallret mera fort
än någonsin Lill-Petter förr har gjort.

I fruktkällarn står egendoms herrn med fru.
 »Titta, titta, käraste du!»
 Och när vår fru får Lill-Petter se
 hon börjar skratta och vända sig på sne'.

TRÄDGÅRDSMÄSTARN S KATT

Käraste katt min, kliv i sängen in.
 Jollra litet, bara så litet, vännen min!
 Men du är väl våt och smutsig i pälsen!
 Börjar du spinna? Ja, det får bli din frälsen.

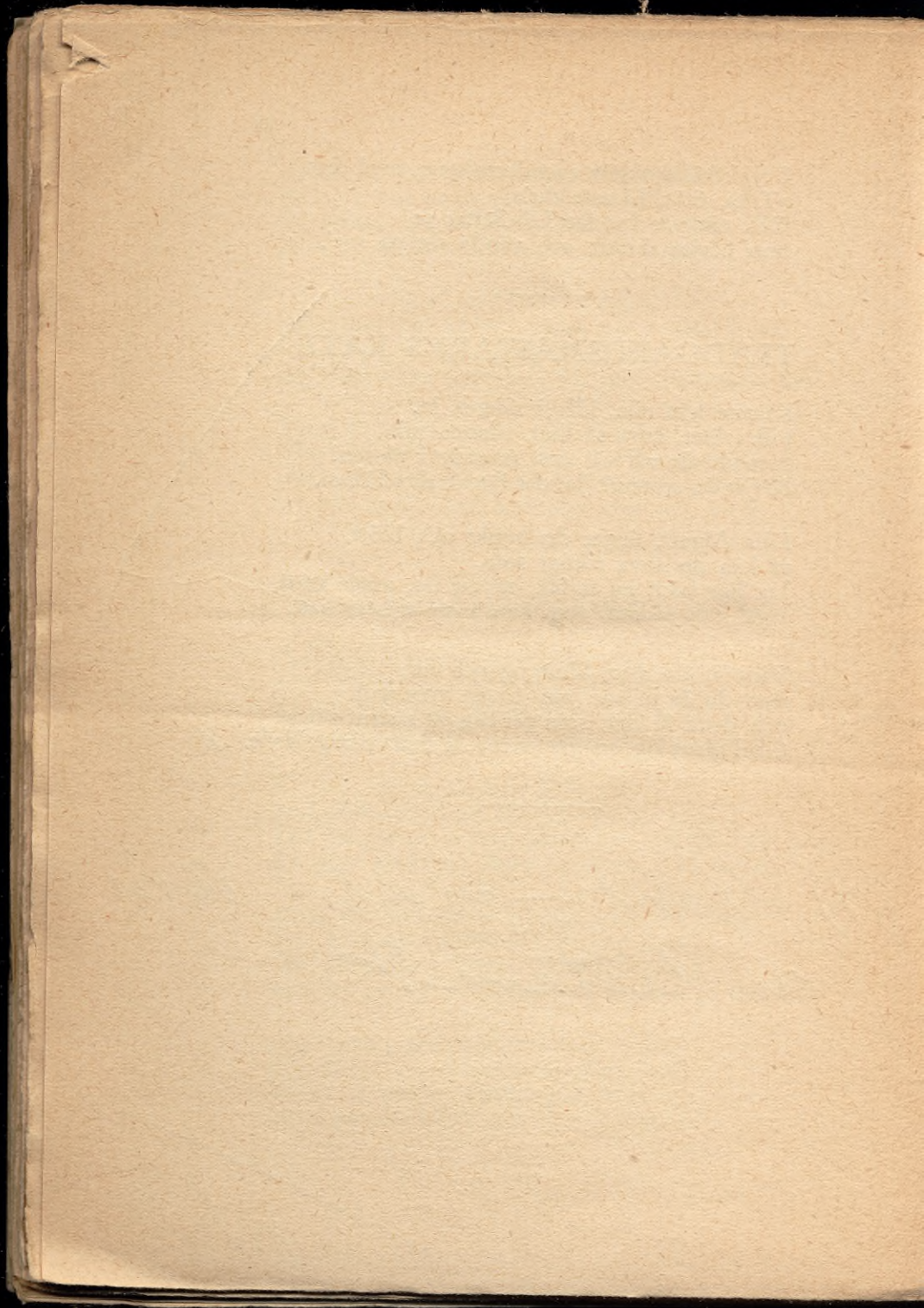
Lilla Algott, ligger du mjukt och blött,
 så kan du sova riktigt sött.
 Jag har köpt ny mjölk, så du får, arma kratt,
 fågel och sådant, som kan anstå mäster katt.

Visst är du stor, klumpig och ful,
 men du är ju vår, om du än vore gul,
 och detta är det, som ger dig ett sådant värde.
 Glad bleve jag, om grannarna sig detta riktigt lärde. x

---

x) Afslutningsordet. Avis
 au lecteur. v

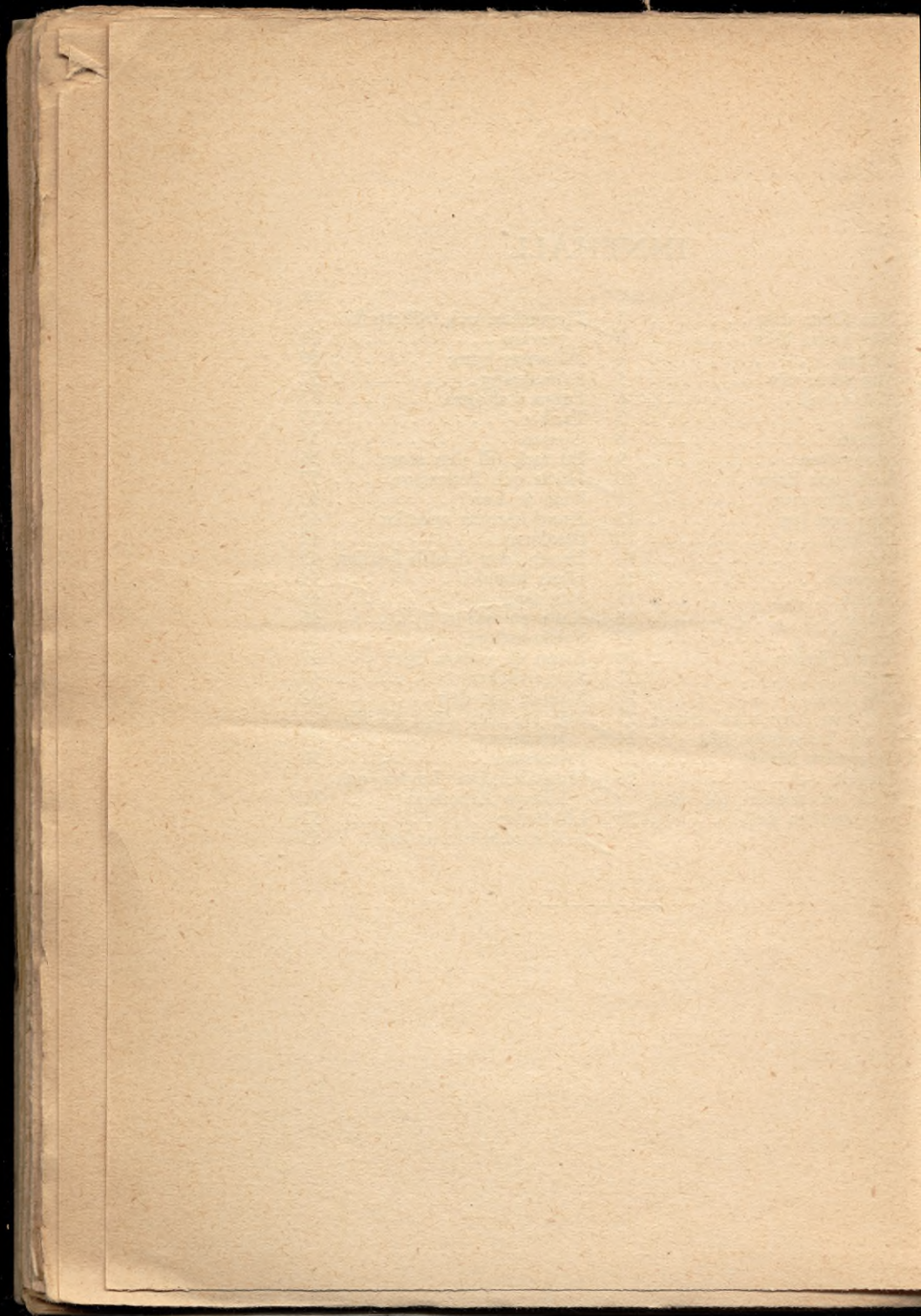
v.

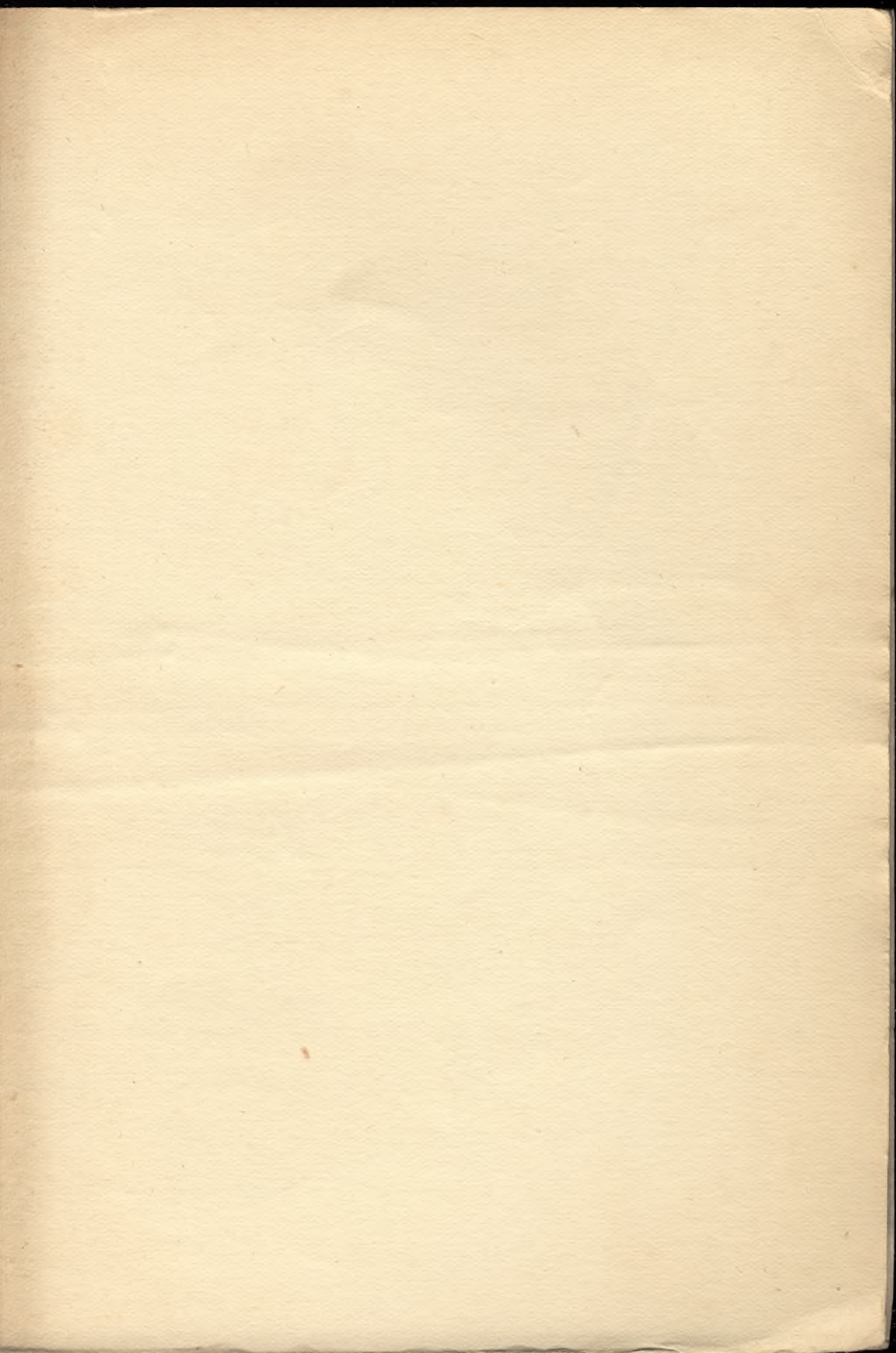

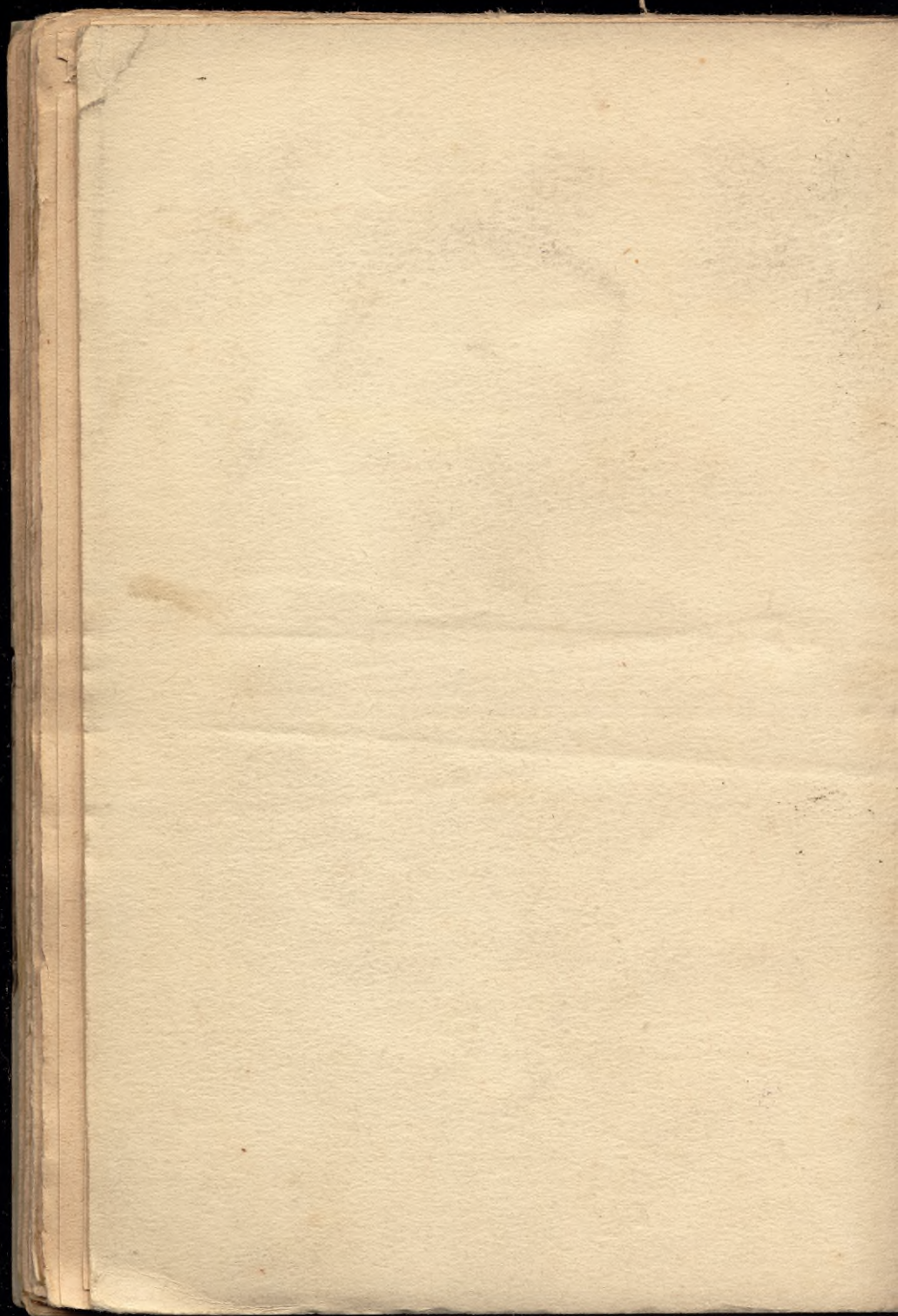
Rebörken!

INNEHÅLL

	Sid.		Sid.
Min första dikt	3	Tiggerskan och frökens för-	
Min andra dikt	3	tvivlan	29
Lärkan	4	Målarnas kung	30
Min store vän	5	Solnedgång	32
Mitt tvivel	6	Furan i skogen	33
Vrån	7	Tankar	33
Månen	8	Gossen	35
Skogsviken	9	Ett tack till den store . . .	36
Kalle och Brita	10	Hilda och Pettersson . . .	37
Min lilla mor	11	Vem är hon?	40
Mitt eget jag	12	Anarkisternas apostlar . .	40
En kyss	13	Brudarna	42
Tekla	14	Ljusen i den dunkla kvällen	43
Hemma	16	Hans himmel	44
Svalan	16	Min sång	45
Sjung	18	Kalle på maa	46
En fläck	19	Solskensdag	46
Slottet Jeriko	20	Brinn ej, vackra öga! . . .	47
Liljan	21	Sångarflickan	47
Min Gud	22	Vaknat har den	48
Till Ivar Arosenius' minne	23	När jag blev döpt till för-	
I min beundrans rike . . .	24	fattarinna	49
Sympatisk kärlek	25	Prinsessan	50
Flygeln	26	Hushållerskan Lovisa och	
Tack så mycket för min		köksan Albertina	51
personliga del!	28	Lill-Petter	52
		Trädgårdsmästarns katt . .	53

6000206020

Göteborgs universitetsbibliotek

